

TONI MUÑOZ

Voltor, *Aegypius monachus*

durant les hores centrals del dia cercant carronyes.

Les aus s'aprofiten dels moviments ascendents d'aire anomenats **tèrmiques**. Els ocells *descansen* sobre aquests puntals d'aire que es mouen cap amunt. Moltes aus cerquen aquestes tèrmiques i les utilitzen per l'empenta cap amunt que donen. L'aire calent no puja de manera uniforme, i és necessari l'escalfament del terra perquè es produeixin les tèrmiques; és per això que molts gran rapinyaires no es comencen a enlairar fins a les hores centrals del dia.

També podem trobar altres tipus de corrents d'aire. Els corrents que es mouen contra objectes com un penya-segat, a la muntanya o en un edifici alt també són aprofitades

pels aucells, que poden *viatjar* sobre aquests corrents.

Els ocells marins també poden lliscar i volar amb els vents alisis. Aquest tipus de corrents són aprofitats per les aus com els virots, que s'alcen uns metres per lliscar sobre les capes d'aire altes i ràpides i es deixen caure de nou per planar a pocs centímetres de la mar.

El vol en grup i les formacions en V

Finalment, volem explicar aquestes curioses formacions de vol que presenten algunes espècies. Les turbulències que genera una au quan vola poden ser aprofitades per les aus que van al darrere i així ge-

nerar major sustentació (sempre que se col·loquin a una distància correcta). Aquesta distància és semblant a l'envergadura de l'au, pel que sovint veurem com moltes aus se col·loquen equidistants en forma de V per a fer desplaçaments de mitjana a llarga distància. Amb aquesta configuració aconseguixen un estalvi energètic considerable, ja que han de bategar les ales amb menor freqüència. Els gran esbarts de grues que visiten anualment les deveses peninsulars són un dels exemples més característics d'aquest tipus de vol. Oques, pelicans i corpetasses adopten també freqüentment aquestes formacions per llargs desplaçaments o vols migratoris. •

TONI MUÑOZ

Grues, *Grus grus*

Un racó per descobrir

Can Vairet i Son Flor

Per Miquel Àngel Mairata

El passat núm. 29 (d'estiu) d'*Es Busqueret*, el nostre amic Juan Miquel González ja ens descobria aquest hermós indret amb un itinerari costaner de la zona, però és ara el fotògraf de natura Miquel Àngel Mairata qui ens convida a conèixer, amb un magnífic recorregut fotogràfic, la part interior i de conreus d'aquest amenaçat racó de Calvià.

Són molts els amants de les aus que saben d'aquest indret per topar-s'hi sovint amb grups de grues (*Grus grus*) que s'aturen als conreus per descansar i alimentar-se durant els

seus viatges migratoris. El punt de partida per recórrer la zona comença al camí que puja cap a l'antiga caserna de l'exèrcit de terra de Cala Figuera, que envolta la urbanització d'El Toro (Calvià). Una vegada dins el camí que voreja la marjada, just on comença el bosc, si mirau cap a l'interior del municipi calvianer tindreu una bella estampa de les muntanyes d'enfront i, si la visibilitat és bona, es reconeix fins i tot el poble de Calvià gràcies al seu campanari.

Pel camí i, sense cap tipus de pressa, ja podem gaudir de l'avifauna

de Son Flor. Aquí, durant la tardor, als aucells locals, sedentaris, s'hi sumen els aucells migradors, que entren per la costa sud-oest de l'illa de Mallorca i converteixen aquest lloc en una de les seves primeres aturades migratòries, encara dins el continent europeu. No podem oblidar que aquesta petita porció de terra dóna refugi i aliment a les aus viatgeres que fan d'aquest prat un enclavament estratègic que mereix ser conservat i protegit, tot i que la seva situació, propera a Magaluf i Santa Ponça, ha cridat ja diverses vegades l'atenció de promotors immobiliaris per fer-hi

Grues, *Grus grus*

un parc d'atraccions. Des de les xarxes socials col·lectius com Sos Can Vairet mantenen una lluita molt valenta per a garantir la protecció de la zona, ja que, com he dit, es tracta d'una zona de conreu molt apreciada i valuosa. Llevat de les grues, que sovint s'hi aturen, fa dues primaveres vaig tenir l'ocasió d'albirar dues cigonyes blanques (*Ciconia ciconia*) que dormien en un molí abandonat de can Vairet, una zona envoltada de vedats de caça, d'urbanitzacions i de camps de golf... un oasi dins d'un municipi ple d'atemptats ecològics.

Durant les migracions tampoc és difícil observar con damunt aquest gran sementer hi *ciclegen* rapinyaires, des d'esparvers (*Aquila pennata*) fins a falcons vespers (*Pernis apivorus*). Aquí agafen les tèrmiques per creuar la gran franja d'aigua que els queda per arribar a les costes africanes o europees; això depèn obviament de quina època de l'any ens trobem.

També s'ha d'estar ben atent al prat, ja que en qualsevol moment ens poden sorprendre sebellins (*Burhinus oedicnemus*), puputs (*Upupa epops*), esparvers (*Aquila pennata*) o el vol d'alguna milana (*Milvus milvus*). També he pogut veure fins a tres parelles de xoriguers (*Falco tinnunculus*) repartides per aquest bocí de terra.

Cucullades (*Galerida theklae*), tórteres turques (*Streptopelia decaocto*), tudons (*Columba palumbus*).... Dins la zona boscosa hi observareu el trencapinyons (*Loxia recurvirostra*) o almanco escoltareu el seu cant, la tórtora europea (*Streptopelia turtur*), busquerets collargos (*Sylvia balearica*), ferrerics (*Parus major*) ... Durant la migració, coablanques (*Oenanthe oenanthe*), coa-roges (*Phoenicurus phoenicurus*), vitrac barba-roja (*Saxicola rubetra*), caçamosques negre (*Ficedula hypoleuca*)... i també he vist aquí les tres arpelles: la cendrosa, la pàl·lida i la comuna, a més de les citades cigonyes blanques.

Però, per a mi, l'espècie estel·lar d'aquest prat són les grues. A l'hivern passat hi tinguérem un grupet durant tota l'estació. De fet, com he explicat, no és estrany que s'aturin a descansar aquí. L'estampa de Son Flor amb les grues és per a mi fantàstica!!! La millor època és durant la

Capsigrany, *Lanius senator*Ropit, *Erithacus rubecula*

primavera, però si voleu atracar-vos-hi a finals d'hivern potser també les hi trobeu.

La darrera sorpresa que me'n vaig dur en aquest lloc va ser anant amb cotxe. Vaig veure una milana i em vaig aturar en un portell, però no duia la càmera. De cop vaig veure la inconfusible silueta i colors d'una cigonya negra al vol. Eren tres exemplars. No tenc proves gràfiques del fet, però, des de llavors, tornar a albirar aquí aquesta espècie i fotografiar-la s'ha convertit en la meua obsessió. Estic en shock posttraumàtic des d'aquell dia. Anaven baixetes. Buff!!!! inoblidable !!! Tot això passava a la primavera de 2012. •

